

taget Ordet derfor. Der vil ogsaa fra adskillige Sider blive rejst Betæneligheder herimod, idet nemlig, som allerede af den ærede Indleder fremhævet, almindelig Fængselsstraf særlig af længere Varighed ikke i de nuværende Arrester eller den nuværende Afsoningsform er en heldig Straf over for unge Forbrydere. Man trænger til over for dem at have en Straf, som paa en Gang er følelig og tillige er hurtigt forløbende. Derfor vil man vist fra flere Sider have nogen Betænkelighed ved at opgive Rottingstraffen. Men det er paa den anden Side ganske afgjort, at Tidens hele humane Syn gaar mere og mere i den Retning, at Pryglestraffen bliver sjældnere ogsaa i Skole og Hjem, og jeg tror, at man dog i det hele og store maa hævde, at den nuværende Slægt af unge, der altsaa ikke i den Grad er opdragen under Spanskrørets Tegn, som deres Fædre end-sige Bedstefædre, ikke ere mindre velopdragne eller i den Henseende ringere, end den ældre Slægt. — Jeg skal fremhæve her paa dette Sted, at jeg har for mig et Brev fra en af vore mest beskæftigede Underdommere, der netop om Rottingstraffen siger: „jeg anvender den for øvrigt aldrig“, og som udtaler Ønsket om, at denne Straf maatte bortfalde. Det er Udtalelser, der for mig har saa megen Vægt, at hvis der i begge de høje Ting skulde vise sig Stemning for at gaa den Vej, vil ogsaa jeg gerne slutte mig dertil. Men her kommer vi til et Punkt, hvor Forslaget, som jeg allerede har antydnet, halter, ved at det ikke tillige har særlige Straffe for unge Forbrydere, ikke de af Kommissionen omdannede Fængselsstraffe, ikke de betingede Straffedomme. De nuværende Fængsler, særlig uden for Straffeanstalterne, egne sig aldeles ikke for de unge Forbrydere, der er ikke der Adgang til Opdragelse eller Undervisning, de Celler, som man raader over, er hverken gode eller talrige nok, de unge Forbrydere blive der ofte satte sammen med andre, som maaske ere værre, og som i alt Fald medvirke til, at Straffen har en alt andet end forældende Indflydelse. Jeg skal ikke komme nærmere ind herpaa men nøjes med at henvise til Kommissionens Betænkningens Forslag III. Der tiltrænges altsaa særlige Straffe, navnlig omdannede Fængselsstraffe og betingede Straffedomme for disse unge Forbrydere mellem 15 og 18 Aar. I øvrigt er det naturligvis et Spørgsmaal, som maaske har rejst sig for flere end mig, om det i det hele taget er heldigt saaledes fremdeles stykkevis at reformere Straffeloven af

10de Februar 1866. Det er allerede sket den 25de Februar 1871 med Hensyn til §§ 95 og 97 angaaende Angreb paa den lovgivende Forsamling eller dens Medlemmer, det er ogsaa sket ved den af det ærede Medlem nævnte saakaldte Bøllelov af 11te Maj 1897, og nu foreligger her et nyt Lovforslag om en stykkevis Reform af Straffeloven. Spørgsmaalet kan virkelig rejses her, om Tiden ikke maatte synes at være inde til en almindelig Revision. Der er jo gaaet en Menneskealder og mere, siden Straffeloven blev vedtagen i 1866. Der er i den Tid, som ogsaa antydnet af den ærede Indleder, foregaaet en betydelig Udvikling i Begreberne og Anskuelserne paa dette Omraade. Domstolene, som i disse 34 Aar have anvendt Loven, have ogsaa haft Lejlighed til at lære baade dens Fortrin og dens Mangler at kende, og Publikum, som har set paa Retshaandhævelsen, har ligeledes haft Lejlighed til at erhverve sig en begrundet Mening derom. En Ting vil man vistnok kunne sige, at hvis denne Lov nu forelaa som Forslag til Behandling, vilde den paa mange Punkter faa en ganske anden Affattelse, end den fik i 1866. Et Bevis paa, at den virkelig vilde være bleven noget anderledes, have vi jo blandt andet allerede i de af mig nævnte Tillægslove af 1871 og 1897 og i selve Fremlæggelsen af det nuværende Lovforslag. Det har i det hele taget ofte været udtalt som en ret almindelig Mening, at de Straffe, som Loven af 1866 indeholder for Ejendomsindgreb, selv om Retshaandhævelsen er mild, ofte ere ret strenge, og paa den anden Side har det ofte været gjort gældende fra mange Sider, at derimod de Straffe, som Loven indeholder om Krænkelser af Privatlivets Fred, om Æresfornærmelser, om Vold paa Personer osv. ikke ere strenge nok, og ikke svare til det, som var ønskeligt eller til hvad der maa kræves af en saadan Lov. Det er altsammen noget, som i og for sig kunde anbefale det, jeg her har antydnet, at man ikke nu gik til en stykkevis Reform, men til en samlet Revision af Straffeloven af 1866, særlig da en organisk Kodifikation lidet egner sig til stykkevis Behandling. Saa vidt jeg har forstaaet, er det ogsaa et Ønske hos Universitetslærerne, hvad der kom til Orde i Efteraaret fra selve de retslærdes Kredse. At man ved en stykkevis Reform kan komme til at røre ved mere, end man vil, synes selve det fremlagte Forslag at indeholde et lille Bevis paa, idet Forslagsstillerne vist have overset — idet det